Dacă ea ar fi aflat
Zău, te-ar fi luat de piept!

Una el, și lui vreo două
Iară nouă toate trele.
Hop! La tine s-au oprit.
Zău că-s toate ale mele!

Eu sau ea de-ar fi să fim
În proces amestecați,
Ea e sigură că-i scapi
Cum am fost și noi scăpați.

Pînă să te-mbolnăvești
(Asta este, zău așa!)
Piedica ai fost doar tu
Între el, și noi, și ea.

Nu! Să nu le spui ce mult
I-a plăcut, căci vreau să fie
Un secret. Între noi doi
Să rămînă pe vecie!"

— Aceasta este proba cea mai importantă pe care o avem pînă acum — declară regele, frecîndu-și mîinile — deci juriul...

— Dacă vreunul din ei e în stare să explice versurile — spuse Alice (crescuse atît de mare în ultimele clipe, încît nu-i fu de loc frică să-l întrerupă pe rege) — îi dau un ban, căci eu cred că nu au nici o noimă.

Juriul scria pe tăbliță: „Ea crede că n-au nici o noimă". Nimeni însă nu încercă să lămurească înțelesul biletului.

— Dacă n-au nici o noimă, cu atît mai bine — spuse regele — căci atunci ne scutesc de osteneala de a o căuta. Și totuși — urmă el, întinzînd hîrtia cu versurile pe genunchi și trăgînd cu coada ochiului la ele — parcă tot aș crede că au un înțeles... Vezi:... „zicea... că nu înot prea bine"... ei, știi ori nu știi să înoți? întrebă el, întorcîndu-se către valet.

Valetul dădu amărît din cap:

— Am eu aerul să știu? întrebă el (firește că nu avea, de vreme ce era făcut tot din carton!).

— Pînă aci e în regulă, spuse regele, și citi mormăind mai departe:... „așa-i, ce-i drept!" Juriul e drept, firește! „Dacă ea ar fi aflat"... asta trebuie să fie regina!... „Zău te-ar fi luat de piept!" De piept, ehei!... „Una ei, și lui vreo două"... ei, vezi, asta a făcut el cu plăcințelele!

— Dar vezi că mai jos spune că toate s-au oprit la tine! îl întrerupse Alice.

— Ei și dacă?! strigă regele cu satisfacție, arătînd spre plăcințelele de pe masă. Nimic mai limpede! Și apoi spune mai departe: „Pînă să te-mbolnăvești"... adică pînă să ai un acces... Nu-i așa, drăguță, că n-ai avut niciodată vreun acces? o întrebă el pe regină.

— Niciodată, răspunse regina furioasă și aruncă cu o călimară în capul șopîrlei.

(Nenorocita de Floarea renunțase să mai scrie pe tăbliță cu degetul, pentru că descoperise că tot nu lăsa nici o urmă. De frică, începu din nou să tragă semne, servindu-se de cerneala care i se prelingea pe față.)